

Monahia Siluana Vlad

**DĂRUINDU-NE,
INTRĂM ÎN BUCURIA LUI**

Tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Mitropolia Moldovei și Bucovinei
Editura DOXOLOGIA
Iași, 2010

CUPRINS

Cuvânt către cei ce răsfoiesc această carte	7
Căutări duhovnicești.....	11
Războiri duhovnicești.....	51
Alte frământări	77
Nedumeriri și căutări	103
Înălțări și poticniri pe calea credinței.....	133
Suferințe, necazuri, întristări, încercări	169
Despre copii, părinți și durerile lor	181
Sexualitate, castitate, păcate.....	211

CUVÂNT CĂTRE CEI CE RĂSFOIESC ACEASTĂ CARTE

*Mare îmi este neputința și mult mă stingherește atunci când trebuie să scriu un **cuvânt înainte** la cărțile care apar sub numele meu. Nu mă întreb de ce și nici nu încerc să mă sustrag acestei îndatoriri, ci doar îmi pun neputința înaintea lui Dumnezeu și a dumneavoastră, pentru a prinde curaj.*

*Aveți acum în mână al șaselea volum din seria **Împreună duminică pe Cale**, căruiia i-am schimbat puțin titlul: **Dăruindu-ne, intrăm în bucuria Lui**. Am ales acest titlu pentru a exprima cât mai concis lucrarea pe care o face Dumnezeu cu omul ori de câte ori acesta se deschide pe sine și-L primește astfel în ale sale. Când omul vorbește despre sine și despre durerile, nedumeririle, bucuriile sale, el nu vorbește în deșert, pentru că aceasta este ascundere de sine și ipocrizie, ci se oferă pe sine și viața sa și, în același timp, caută o prezență iubitoare, atentă, care să-l primească în casa sufletului său. Asemenea cuvânt este viu, chiar dacă e rănit sau încă rănește prin ceva. Iar când un cuvânt cu acest conținut se adresează cuiva care crede în Dumnezeu și mărturisește lucrarea Sa iubitoare în lume, el devine loc de întâlnire cu Cel ce a făgăduit: „Unde vor fi doi sau trei adunați în Numele Meu, acolo voi fi și Eu”. Iată ce face ca mesajele adunate în aceste volume să fie căi de intrare în Bucuria Mântuitorului. El, Cuvântul lui Dumnezeu întrupat pentru noi și prezent în noi și în*

viața noastră, lucrează în om și cu omul, ori de câte ori acesta își pune viața în cuvinte oferindu-se Lui, și Se retrage, așteptând cu răbdare, ori de câte ori vorbim în deșert.

Așadar, orice asumare conștientă a trăirilor noastre lăuntrice pentru a le oferi Domnului, spre cernerea ne-ghinei și vânturarea pleavei, este o moarte a omului vechi, care și-a construit instrumente de ascundere și de apărare în fața devenirii noastre duhovnicești, și o înviere a omului nou. Omul nou din noi nu este un ideal, nu este ceea ce ne-ar plăcea să fim sau ce ne închipuim că vom fi la Marea Înviere, ci este omul vechi îmbrăcat în Hristos, asumat, iubit și eliberat din robia păcatului și a stricăciunii. Creșterea duhovnicească a persoanei umane este această lucrare tainică de asumare conștientă a tot ce înseamnă viața noastră pentru a o oferi lui Hristos Dumnezeu spre vindecare, înnoire și sfințire. Cuvântul lui Dumnezeu S-a făcut Om, luând toată neputința omenească, afară de păcat, ca să ne facă pe noi dumnezei dându-ne Viața Sa, Puterea Sa. Da, păcatul nu l-a luat de la noi prin Întrupare, și nici libertatea de a păcătuți, dar ne-a eliberat din robia lui dăruindu-ne iertarea Sa fără de măsură iubitoare. Iată de ce principala noastră lucrare duhovnicească este pocăința, îndurarea de a ne lepăda de plăcerea păcatului pentru bucuria dumnezeiască. Nu ne putem elibera de păcat fără să-l lepădăm în mâinile Celui care vrea să-l ridice de la noi. Această lucrare o face creștinul atât prin Taina Spovedaniei, cât și printr-o neîntreruptă pocăință care înseamnă o permanentă înnoire a minții, o permanentă renunțare la mentalitatea lumii, după care ar trebui să fim buni, frumoși, bogați, cinstiți, fericiți fără Dumnezeu sau cu un dumnezeu slujitor al

acestor idealuri orgolioase. Pocăința înseamnă în primul rând asumarea gândului lui Hristos („**fără Mine nu puteți face nimic**”) și lucrarea lui în fiecare clipă și în fiecare gest al vieții noastre.

Dumnezeu S-a făcut Om, spun Părinții, ca omul să se facă Dumnezeu. Această **facere** a omului o lucrează Dumnezeu lucrând „țărâna” ce suntem. Nu e o nouă creație din nimic, ci este o **facere** din ceea ce suntem, cu tot ce am primit în noi de la strămoși, părinți, neam, vreme și am lucrat sau am stricat cu voie sau fără de voie, cu știință sau cu neștiință, cu gândul, cu cuvântul sau cu fapta. Mântuitorul ne învață că dobândim bucuria Lui dacă suntem credincioși peste puținul pe care ni l-a dat. Puțin fiind și un talant și cinci talanți... Iar a fi credincios înseamnă a lucra cu acest **puțin** dat fiecăruia, cu toată bogăția de har pe care, iată, Domnul ne-o oferă gratuit în Biserica Lui.

Îndrăznesc să cred că cele ce le veți citi în acest volum vor fi un îndemn la privirea și trăirea vieții în lumina acestui crez despre om și despre rostul vieții lui în lume.

Cu recunoștință și rugăciune,
Monabia Siluana Vlad

CĂUTĂRI DUHOVNICEȘTI

Mă gândesc că unii oameni există doar pentru a suferi, mă gândesc că sunt persoane care trăiesc 100 de ani, iar altele se sting încă din pântecul așa-ziselor mame. Mă gândesc că răul devine mai mare în fiecare zi, de parcă el ar fi unica forță care guvernează. Mă gândesc că există părinți care își cresc copiii pentru ca la bătrânețe să fie dați uitării, dacă nu chiar batjocoriți. Mă gândesc că suntem un popor creștin, dar există oameni care mor de frig la colț de stradă și nu se uită nimeni la ei. Mă gândesc că unii au așa de mulți bani încât nu mai au ce face cu ei, iar alții caută prin gunoaie un colț de pâine uscată. Mă gândesc că avem așa de multe cărți în care putem să-L găsim pe Dumnezeu, dar parcă totuși suntem așa de departe de El.

Dar, cel mai mult, mă gândesc la faptul că toate acestea sunt îngăduite de Dumnezeu. Nu pot să nu mă gândesc cum de poate Dumnezeu accepta așa de multe. Mă gândesc că nu aș putea fi niciodată Dumnezeu, chiar dacă mi-ar da El această ocazie, pentru că ar trebui să sufăr prea mult văzând starea atât de decăzută a oamenilor. Mă gândesc că eu, cel atât de păcătos, vorbesc despre Dumnezeu, dar nu-L cunosc pe El și nu-L iubesc, căci, dacă L-aș iubi, n-aș mai cădea în păcat așa cum o fac acum. Mă gândesc că acum doresc să mă împac cu Dumnezeirea, dar de mâine mă întorc iarăși la vechile patimi atât de mult înrădăcinate în mine. Mă gândesc că în fiecare clipă moare câte un om, dar trăiesc de parcă nu aș muri niciodată. Mă gândesc că

Într-un final pabarul răutăților mele se va umple și atunci va veni Judecata cea dreaptă a Domnului și nu voi putea da răspuns pentru nimic din cele făcute de mine. Mă gândesc că Iisus Hristos a murit pentru mine, iar eu Îl răstignesc în fiecare zi.

Mă gândesc că aș putea fi o persoană mai bună, dar rămân în continuare egoist. Mă gândesc că în vremuri liniștite laud pe Domnul pentru ca în necaz să-L hullesc.

Mă gândesc că sunt atât de păcătos, dar totuși Dumnezeu mă iubește. Oare de ce? Ce are El de câștigat prin iubirea Lui pentru mine? Cine sunt eu pentru ca Însuși Dumnezeu să fi murit pentru mine? Mă gândesc că Dumnezeu așteaptă așa de multe de la mine, iar eu Îi ofer atât de puțin.

Dănuț

Dragul meu Dănuț,

Acum e vremea să înveți să primești cu recunoștință tot ce-ți dă și va veni vremea să-I și dai! Curaj!

Până atunci, împarte cu cei săraci un zâmbet, o rugăciune, o atenție! Mai ales cu colegii tăi săraci! Cu cei de lângă tine!

Cu drag mult și cu respect
pentru delicatetea sufletului tău,
M. Siluana

Aș vrea să mărturisesc iubirea mea și mă trezesc că am uitat ce era de spus. Știi, am o stare în inimă, aparte, de detașare și totuși de întregire a ființei mele, aș putea să mă regăsesc, aș putea să fiu numai eu cu mine și cu Domnul și să-mi hrănesc „urile”, să-mi fac dreptate, dar ceva mă ține și renunț să îmi mai dau dreptate și nu mai contează părerea mea, chiar și cea bună, dacă cel drag sufletului meu nu înțelege încă.

Apoi mă retrag la mine în inimă și privesc și mă rog și aștept.

Într-o zi va înțelege, și ce bucurie mare va fi!!!

Acea zi îmi va aparține sau nu, își va aduce-aminte sau poate nici nu va mai conta, ziua aceea o plăsmuiesc în sufletul meu, la fiecare rugăciune...

Numai de nu aș afla că s-a împlinit!

Aș vrea să uit că m-am rugat, să mă mir neîncetat de cel drag mie, să-l văd într-o lumină vie, să nu uit că el era dinainte să-l cunosc eu, să mă pot bucura de căutările lui... ale omului drag!

Și îmi e greu să aleg între oamenii dragi și îmi e nefiresc de greu să respir în prezenta lor, mi-e teamă să nu-i rănesc...

Am rănit de atâtea ori cu așa-zisa mea iubire și chiar dacă am ceva să le dau, e pentru că ei primesc... Meritul le aparține, că sunt cu mine!

E greu să nu observi cum se îmbunează un om în fața iubirii, cum cel mai rănit suflet, în atacul lui, picură sânge, se jertfește! Apoi toată această iubire nu ne aparține, își aparține!

Problema e cu oamenii... că sunt flămânzi, ca și mine, și vor întâietate și nu o vor obține!

Vor câștiga niște bătălii într-ale iubirii, de care vor fi repede dezamăgiți și vor renunța, zicând că iubirea nu există! Că e o glumă proastă, un banc răsuflat! Și se vor resemna.

De aici intervine împietrirea și urmează ani de așteptare, de încercări... Poate că asta e drumul unora dintre noi...

Ar fi bine să nu fim pe acest drum, bătătorit de altfel...

Vă mulțumesc că sunteți busola noastră!

*Cu drag,
A.M.*

Fetița mea dragă,

Această împietrire a inimii este „scrisă” cumva în creierul nostru, în organul executor al reacțiilor noastre, pe sinapse! Poate știi ce sunt sau vei căuta într-o carte de anatomie, dar nu asta contează. Contează că acest minunat organ are posibilități practic infinite de legături. Poate oricând să facă o altă sinapsă și deci să dea o altă comandă! Ca să ieșim din calea bătătorită a durerii și dezamăgirii, Domnul ne învață să nu punem vin nou în burdufuri vechi! Așadar, să privim fiecare eveniment ca pe un vin nou și să-l scriem în sinapse noi! Dacă evenimentul e cunoscut, pare o apă moartă, să I-l dăm Lui ca să-l prefacă în vin, ca în Cana Galileii, și așa să-l trăim. Asta este lucrarea chemării Lui neîncetate și a binecuvântării tuturor și a toate! De fapt, aceasta este taina vieții în Hristos, taina Ortodoxiei: prefacerea darului nostru făcut lui Dumnezeu dintru ale Sale: trupul nostru, dorințele noastre, nevoile noastre, iubirea noastră, sentimentele noastre, pâinea noastră, vinul nostru, apa noastră, toată viața noastră, ca să le prefacă în ale Sale în noi, cu noi cu tot! Ce nu-I oferim ca dar, mulțumindu-I pentru că mai întâi ni l-a dat ca dar, nu se prefacă!

Doamne, nu ne părăsi!

Cu drag și încredere,
M. Siluana

Eu îi iubesc foarte mult pe cei care se răzvrătesc, nu știu de ce, poate pentru că sunt și eu una dintre ei.

Îndreptările de spovedanie sunt într-adevăr cam smintitoare, cel puțin pentru mine. Îi sfătuiesc pe toți cei nemulțumiți și revoltați din pricina Îndreptărilor de spovedanie să citească cărțile despre spovedanie apărute la Editura Sophia sau Egumenița, scrise de părinți

atboniți, care ne învață mai bine ce este spovedania și cum se face. Acolo vom afla că spovedania cuprinde și o parte de consiliere, foarte importantă.

Trebuie să admitem că îndreptările de spovedanie pot fi uneori folositoare, eu am aflat despre multe lucruri pe care le făceam că sunt păcate și nu aș fi putut afla altfel decât printr-un îndreptar.

Referitor la răzvrățiți, copilul nu primește ceea ce are nevoie dacă nu plânge. Am observat că plânsul copiilor mici e încărcat de mânie, sunt nervoși. E durerea creșterii ce trebuie să fie însoțită de mânie și plâns. Dumnezeu ne ține în brațe și, chiar dacă dăm din picioare, Dumnezeu e mai tare decât noi, să ne poată ține mai bine și să nu cădem din brațele Lui. Uneori mă gândesc că eu aș avea nevoie să mă lege Dumnezeu de mâini și de picioare și să mă ducă în brațe acolo unde trebuie, pentru că eu dau tot timpul din mâini și din picioare.

Doamne, ce e cu răzvrățiții ăștia?

Viața i-a învățat să reacționeze așa, pentru că au avut multe nedreptăți sau s-au simțit nedreptățiți. Răzvrătirea e bună dacă e sfântă.

Sfinte Ioane Botezătorule, ajută-i pe cei răzvrățiți să aibă o răzvrătire sfântă, împotriva păcatului și nu împotriva semenilor lor.

Ana Ioana Mihaela

Draga mea răzvrătită și iubitoare de răzvrățiți,

Domnul nu vrea să te lege de mâini și de picioare ca să te ducă acolo unde trebuie, pentru că te-a făcut liberă, ca El! El vrea să pricepi că voia Lui e dumnezeiască și plină de iubire pentru tine și că a ta e omenească, neștiutoare și vulnerabilă. Și mai vrea ca tu să înveți că

orice firicel de durere sau neliniște te vestește că nu ești pe calea cea bună și să te întorci la El, ca să te învețe și să-ți dea putere să înaintezi către Bucuria de a fi, la care ești chemată.

Răzvrătirea e o atitudine potrivită copilului și adolescentului care nu vrea, pentru că nu-l lasă darul dumnezeiesc al libertății, să se lase legat de mâini și de picioare pentru a fi dus undeva unde altcineva consideră că trebuie să ajungă! Mai ales astăzi, când mulți părinți de pe pământ au o concepție deformată despre „bine” și „trebuie”, revolta copiilor este chiar o soluție. Numai că e nevoie de Dumnezeu, de o relație vie cu El, fie și plină de întrebări și reproșuri, pentru a nu face din această revoltă o trambulină către un rău și mai mare, și mai dureros pentru generația ce vine!

Da, fetița mea dragă, cu El, revolta ta, revolta voastră, revolta noastră se va transforma într-o revoltă împotriva răului din inima noastră, a fiecăruia și acolo de vom birui, toată lumea va avea folos!

Îți mulțumesc mult pentru mesajul tău și pentru profunzimea lui!

Fii binecuvântată!

Cu drag,
M. Siluana

Măicuța mea, dumneavoastră dormiți?

Pe mine să știți că mă frământă în ultimul timp faptul că în vis nu mă simt alături de Hristos. Rar cred, simt că Dumnezeu e cu mine în vis. Aș vrea să vă întreb dacă credeți că e o problemă faptul că visez atât de real, încât uneori mă simt vinovată când mă trezesc. Plus faptul că dacă nu există ceva care să mă motiveze atât de mult să mă trezesc, pățesc uneori să

nu mai vreau să o fac, să mă mulțumesc cu existența din vis și uneori chiar îmi doresc să mă întorc acolo.

Aș vrea să vă întreb ce să fac, că e ceva în vis ce nu îmi place, senzația asta de realitate.

Și o altă problemă a mea de acum ar fi întrebările la care nu găsesc exact răspuns: cum e concret când mori? Ce simți? Unde sunt acum, concret, sufletele celorlalți? Localizat și tot felul de minunății.

Lucruri care până acum nu m-au preocupat.

Aș vrea măcar să îmi spuneți unde credeți că stă problema. Sunt liniștită cu toate astea, sunt cu Dumnezeu, sunt cu Hristos, dar ele continuă să existe și persistă în mine un sentiment de vinovăție pentru ceva, nu știu ce.

Aș vrea să vă rog să îmi dați un punct de pornire. Eu Îi cer lui Doamne să îmi răspundă la ele, dar mai mult nu știu ce să fac.

De considerați că întrebarea nu e ziditoare pentru site, răspundeți-mi numai mie.

*Cu drag,
Iulia*

Da, Iulia mea dragă, și eu dorm. În fiecare noapte și, uneori, destul de mult! Doar că acum viața mea e mai cu Domnul, mai în Domnul și prezența Lui e o realitate și în somn! Nu în vise, ci în somn!

Și în tine este Domnul, dacă te rogi și mergi la Sfânta Liturghie și te împărtășești și citești Cuvântul Lui! Doar că încă nu s-a scris în toate celulele și în toate dorițele și în toate frământările tale. Acum ești încă un copil. Trebuie să ai răbdare să crești! Și Domnul Însuși a crescut ca om! Nu dobândim deodată Împărăția în deplinătatea ei! Curaj! Fugi de păcat, lipește-te de Domnul, hrănește-te cu El, respiră-L pe El și trăiește după poruncile Lui oricât de greu ți-ar fi și oricât s-ar împotrivi

lumea. Dacă vei cădea, să nu te rușinezi. E așa alunecos în lumea asta! Curaj! Întinde mâna și agață-te de mâna Lui și El te va ridica! Și dacă vei plânge, El îți va șterge lacrimioarele! Doar să nu devii nesimțitoare la mila și la iubirea Lui!

Cât despre întrebări, la toate îți va răspunde Duhul Sfânt la vremea cuvenită!

Acum fii cu ochii pe tine și pe bucuria ta de copil!
Învață să ierți și să binecuvântezi!

Te îmbrățișez cu drag mult și mare,
M. Siluana

Scumpa mea Măicuță, aș vrea să spunei un cuvânt despre dubovnic, despre legătura dintre dubovnic și fiul dubovnicesc. Cât de strânsă trebuie să fie? Am auzit un cuvânt la predică: oamenii nu vor să se lase în mâinile lui Dumnezeu, nu se lasă modelați de dubovnic. De atunci, mă gândesc că sunt și eu așa, mi-am dat seama că nu pot să mă las modelată de dubovnic, deși asta caut de foarte multă vreme. Nu știu ce este cu mine, parcă mă doare sufletul de atâtea întrebări. Nu am ascuns nimic la spovedanie. Atunci când dubovnicul își face griji pentru mine, mie mi se pare prea mult, pentru că văd neputința asta a mea, că nu îmi fac canonul tot timpul și-l supăr. Cum să învăț să-l respect mai mult, să am deplină încredere în dubovnic? E atât de greu pentru mine. Îmi dau seama ce dificil e de exprimat ceea ce simți. O fi durerea aceea (transformarea) de care citeam eu pe site?

Vă mulțumesc din suflet și abia aștept un răspuns!

D.

Draga mea D.,

Legătura cu părintele duhovnic e o legătură de viață în Hristos! Numai întrucât ești în Hristos și te menții acolo îți este părintele Părinte. Și numai întrucât duhovnicul este în Hristos și se menține acolo îți este Părinte! Și intrarea se face prin Sfintele Taine și rămânerea, menținerea, se face prin rugăciune!

Părintele se roagă pentru tine și tu să te rogi pentru el și să spui: „Doamne, pentru rugăciunile părintelui meu, Te rog, ajută-mă să fac asta și asta și asta!”.

Mai ales la canon. Să ceri de la Domnul să-ți dea putere, pentru rugăciunile părintelui să faci canonul!

Atunci te vei naște mai profund în Domnul și tot mai profund îți va fi părintele Părinte!

A te lăsa modelată de duhovnic înseamnă a te încrede în rugăciunile lui și a te ruga pentru el și a-l asculta cu rugăciune!

A te lăsa modelată de Dumnezeu înseamnă a primi toate evenimentele vieții ca pe niște locuri de întâlnire cu Domnul și a le primi ca din Sfântul Potir! Să consideri că nu ți se cuvine nimic, nici bine, nici rău, ci că totul e dar! Vei descoperi atunci aspecte nebănuite ale evenimentelor tale! Mută centrul atenției de la eveniment la Domnul! „Ce vrei să-mi spui, Doamne? Ce mă înveți acum? Ce puteri îmi oferi acum?”

Curaj!

Domnul să lucreze aceste cuvinte în duhul tău ca să poți primi răspunsul pe care îl cauți!

Cu dragoste în Domnul,
M. Siluana

Sărut mâna, Măicuță!

M-am hotărât să vă scriu, deși aș fi amânat și astăzi, dar ceva mă tot îndeamnă să fac lucrul ăsta. În primul rând vă mulțumesc pentru activitatea pe care o desfășurați. Multe din întrebările de pe site erau și în mintea mea, dar am observat că și din unele întrebări ce n-au legătură cu mine sau cu situația mea, mi s-au lămurit multe chestiuni.

Vreau să vă mărturisesc că de multe ori când lenea, oboseala sau altceva... sau n-am dispoziția de a-mi spune (citi) rugăciunile, citesc câteva răspunsuri de-ale dumneavoastră, care reușesc să-mi insufle o bună dispoziție și încredere. De câteva ori am plâns, dar de foarte multe ori m-am bucurat că bun Domn avem și că ne așteaptă mereu să intrăm în bucuria Lui.

Dar azi, zi de sărbătoare, venind la serviciu, stăteam și mă-ntrebam: „Oare s-o „șterg” de la serviciu și să merg la Sfânta Liturghie?”. Totuși e zi de serviciu, mi-am spus, ar fi o înșelăciune... într-un fel. Așa că, după cum ne recomandați, m-am rugat Domnului să se facă voia Lui și apoi am început să citesc alte răspunsuri la întrebările care v-au fost adresate. Apoi am citit un Acatist și tot îmi venea iar să vă scriu. Acum vă rog să mă scuzați pentru această lungă introducere și am să vă rog să-mi răspundeți la câteva întrebări simple, poate stupide, despre cum ar trebui să mă comport în anumite situații:

1. Cum ar trebui să ne comportăm în zilele de sărbătoare în care trebuie să mergem totuși la serviciu?

2. De multe ori în zilele de post, și nu mă refer neapărat la zilele din posturile mari din timpul anului, ci și la miercurile și vinerile din timpul săptămânii, ca

aceasta, sunt invitat cu soția la zile de naștere (săptămâna trecută, într-o vineri, la o cumătrie) sau alte evenimente unde se mănâncă și se bea și de multe ori nu prea ai de ales un meniu. De băut pot să nu beau, că de multe ori sunt cu mașina, de dansat poți să refuzi, dar cum rămâne cu mâncatul, că nu prea poți refuza, doar ești la ziua unui prieten bun. Se poate mânca pește, într-o astfel de situație, dacă ai de unde alege, sau fără carne?

3. Am înțeles că dacă ne lăsăm în voia Domnului, atunci vom avea și toate răspunsurile și vom ști ce să facem. Dar până reușim să trăim ca fii în Fiul lui Dumnezeu, cum știm ce trebuie să facem și cum să facem? Eu de multe ori mă rog să-mi ajute Domnul să rămân pe calea cea bună a luminii, dar de unde știu că gândul care-mi vine în minte e cel bun? Sau chiar dacă nu e cel bun, măcar să ne dăm seama că am căzut, să ne recunoaștem căderea și să ne cerem iertare... adică să ne putem ridica, să mergem mai departe. Nu ne putem ridica, dacă nu știm c-am căzut?!

Vă rog să mă iertați pentru lungimea mesajului și dacă am greșit cumva! Dumnezeu să vă binecuvânteze și să vă ajute în tot ce faceți!

Ovidiu

Dragul meu Ovidiu,

Nici nu știi câtă mângâiere și încurajare mi-a adus mesajul tău! Mulțumesc mult și Domnul să te răsplătească pentru asta!

Referitor la prima ta întrebare, îți sugerez să verifici mai întâi dacă *trebuie cu adevărat să ne ducem și să stăm toată ziua acolo!* Dacă da, atunci să facem din lucrarea noastră acolo o liturghie, o slujire adusă Domnului împreună cu cei care sunt în Biserică la Sfânta

Liturghie! Mai întâi, să avem acolo pomelnicul nostru, să fie cineva de-al nostru care ne duce și pe noi cu numele și cu iubirea lui. Acolo, Părintele ne va pomeni pe nume la Proskomidie și vom fi prezenți prin mirida noastră, adică prin acea firimitură de pâine pe care o pune părintele pe Sfântul Disc pentru mine la vii. Voi face parte dintre cei care „din pricini binecuvântate” nu se află acolo! Apoi, orice lucrare am face, *să ne amintim* că este Ziua Domnului și să ne rugăm, cât putem și cum putem! Simpla rostire a Numelui sau simplul gând la Domnul va fi o mică liturghie a inimii mele.

Sfântul Siluan spune: *În biserici se săvârșesc dumnezeieștile slujbe și viază Dubul Sfânt, dar cea mai bună biserică a lui Dumnezeu e sufletul și pentru cine se roagă în sufletul său, lumea întreagă se face biserică...* Și dacă Îi vei și arăta Domnului ce mare e dorința ta să fii la Sfânta Liturghie, El va face cumva, în timp, să ajungi Acolo în fiecare duminică.

În privința postului când mergi în vizită, să te sfătuiești și cu părintele duhovnic. Ce pot eu să spun este că e bine să-L mărturisim pe Domnul și credința noastră în El, neascunzându-ne că postim! Postul trebuie ascuns în sensul în care nu arătăm cât și cum mâncăm mâncăruri de post și în niciun caz mâncând de dulce în zilele de post! Ascundem postul personal și nu postul Bisericii! În zilele rânduite de Sfânta Biserică pentru post, nu e postul nostru, ci postul Bisericii. Postind, facem parte din Biserică și beneficiem de Darurile Duhului Sfânt care se oferă în Biserică sau, nepostind, ne rupem de Biserică și avem nevoie de „împăcarea cu ea” prin Taina Sfintei Spovedanii! Nu e lucru de glumă! Mult har pierdem pentru că ne robim pântecelui călcând porunca postului sub diferite pretexte! Pe de altă parte, dacă cei la care te

duci nu sunt înțelegători și nu pot face efortul să pregătească ceva pentru voi, puteți gusta din toate, cu delicatețe, fără ostentație și fără să vă săturați. Evitați carnea! Dar, neapărat să precizați la Spovedanie acest lucru! Sunt situații în care călcarea postului nu e păcat: când nu ai ce mânca și îți e foarte foame, când ești călător și nu ai altă variantă... Așadar, poți să faci și asta, dar cu măsură și cu încredere că postul e pentru tine un dar plin de roade bune! Și apoi să rânduiești, în taină, o zi de post mai aspru.

Lăsarea în voia Domnului este uneori o simplă invocare a Numelui însoțită de dorința de a cunoaște voia Lui! Și pentru că, așa cum ar trebui să știm, nimeni nu poate să spună că Domn este Iisus, fără Duhul Sfânt, avem încredere că Acesta ne va inspira atitudinea cea mai plăcută lui Dumnezeu! Și vom face ceea ce ne „vine” atunci, imediat ce am strigat la Domnul! Conștiința ne va adevăra că e bine, dacă nu vom primi gând de îndoială și semnul final va fi bucuria liniștită a inimii ascultătoare. Dacă apar gânduri și frământări, avem nevoie de legătura mai sigură prin Taina Spovedaniei. Acolo vom primi răspunsul pe care trebuie să-l ascultăm, ca să fie voia Domnului. Asta în problemele duhovnicești. În cele ale vieții practice, îndoiala vine de multe ori nu de la diavol, ci de la multitudinea de alternative pe care ni le oferă realitatea. Atunci, să socotim cu mintea ce ne aduce mai multe avantaje ziditoare pentru devenirea noastră și ce e mai în conformitate cu vocația noastră și să alegem în funcție de nevoi și priorități. Duhovnicește avem nevoie ca, orice variantă am alege, să fie cu binecuvântarea lui Dumnezeu și să nu presupună „păcatul ca soluție”... Strigând mereu *Doamne*, ridicând mereu gândul la Doamne, vom învăța încet, încet, pe

măsură ce patimile noastre vor fi mai puțin gălăgioase și despotice, să auzim și să ascultăm glasul Domnului! Acesta e în primul rând glas de mângâiere și încurajare, glas de învrednicire și nu o indicație sau ordin de execuție într-un fel sau altul! Aici suntem liberi și creatori! Orice am face și oricum, dacă suntem cu El e bine plăcut Lui! Vom descoperi astfel că tot ce nu putem face cu El sau în fața Lui e păcat și ne face rău! Curaj, Omule drag! Viața duhovnicească e o artă în care devenim geniali numai și numai exersând mereu și mereu și cerând inspirație de Sus!

Cu drag și respect,
M. Siluana

Dragă Maică,

Eu cred că omul nu se schimbă decât dacă simte și acceptă că ceva nu e în regulă cu viața lui și, de multe ori, a încerca să-l determini să conștientizeze că ceva e greșit cu el înseamnă de fapt a-l înfunda și mai mult în încăpățânarea de a se autojustifica și de a continua autodistrugerea. Mă recunosc pe mine, de fapt. Deși aveam impresia că îmi impropiasem o atitudine sinceră la adresa vieții încă de când eram copil, prin care am fost întotdeauna gata să accept critica și schimbarea, în realitate sinceritatea mea era cuprinsă între limitele minuscule ale percepției mele de sine, iar dorința mea de schimbare era tot în interiorul paradigmei păcatului și a morții. Pe zi ce trece, îmi apare tot mai clar că mântuirea nu este posibilă fără colaborarea harului lui Dumnezeu cu noi înșine, cu efortul nostru. Nici una fără alta. Și totuși, acest efort, care pare la început muncă îngrozitoare și caznă chinuitoare, devine tot mai ușor, pentru că jugul îl poartă Hristos, dacă las cât mai

Apoi, de unde știm noi că orbirea n-a fost, de fapt, un dar prin care noi să mijlocim manifestarea Slavei lui Dumnezeu în casa noastră? Să-I mulțumim, așa cum minunat faci, și să îndrăznim să facem tot ceea ce ne cere și ne învață El acum! Lunga noastră rătăcire și durere se va transforma și va căpăta sens, adunându-se în ființa noastră actuală pe care o oferim Domnului ca prescură pentru Tainica Lui Liturghie!

Curaj în continuare, copil iubit, și bucură-te!

Cu drag și respect,
M. Siluana

Dragă maică Siluana,

V-am cunoscut la o conferință în București, acum câțiva ani. Sunt băiatul acela care râdea mult și mi-ai spus că din toată sala numai eu aveam mereu un zâmbet larg de câte ori vă uitați la mine... Când ai plecat cu taxiul, v-am făcut cu mâna... În fine, poate nu vă mai amintiți, însă eu cu mult drag îmi amintesc de cuvintele sincere, calde și atât de firești cu care ne vorbeai. Îmi doresc să vă revăd. Anul trecut, în vară, trebuia să veniți pe la mănăstirea Lușșa, unde am stat și eu (cu greu) trei săptămâni, dar nu ai mai ajuns din cauză că erai bolnavă.

Eu aștept ca, dacă e voia lui Tati, să ne mai întâlnim. Mulțumesc pentru tot.

Întrebare: cum să stimulez trezvia? Mă simt leneș într-ale dubovniciei.

Ciprian

Dragul meu Ciprian,

Mulțumesc pentru cuvintele tale. Mă încălzesc și mă mângâie, ca și cuvintele tuturor celor care îmi mulțumesc

sau mă prețuiesc. Dar mai ales vă mulțumesc pentru rugăciune! Trezvia este adâncul atenției! Atenția este o urcare a minții pe care o folosim mai mult involuntar. Adică o lăsam să fie stimulată dinafară, prin tăria evenimentului! De aceea e captivată mai ales de evenimentele ieșite din „comun”! De aici și marile câștiguri pe care le obțin cei ce știu să manipuleze această fereastră a sufletului. E minunat că vrei să o cultivi, să o folosești duhovnicește.

Ce e de făcut?

Să încerci să fii atent la ce gândești. Să nu te mai lași gândit, ci să gândești tu cât mai mult și să transformi fiecare gând în rugăciune, punând lângă el, înainte sau după, un *Doamne*. Nu te descuraja dacă la început vei avea numai rateuri!

Apoi privește cât mai mult timp o icoană, adică să-te privit de Domnul sau Măicuța din ea! Fii atent la această privire de *Dincolo*, din inima Celui care te privește! Apoi, încearcă să te lipești cu atenția de cuvintele rugăciunii Numelui Domnului! Vâră-te în ele cu atenție, ca și când ai sta într-un fotoliu!

Apoi fii atent pe ce îți „alunecă ochii”!

Deocamdată atât.

Te aștept să-mi scrii cum merge.

Cu drag și recunoștință,

M. Siluana

Sărut mâna!

Măicuță, ce spun Sfinții Părinți despre imaginație, imaginar? Și aici nu mă refer la imaginație păcătoasă, ci la imaginație în general.

Doamne ajută!

Alexe

Dragul meu Alexe, drag,

Sfinții Părinți spun că imaginația este o putere, o lucrare a minții omenești, de mare folos pentru viața practică în această lume, în care suntem singurele făpturi dăruite cu creativitate! Ea este organul creativității noastre! E un dar minunat de la Dumnezeu, pe care însă omul căzut l-a transformat într-o lucrare pătimasă. În loc să creeze realități noi din cele dăruite prin Creație de Domnul, s-a apucat să creeze noi și noi dorințe și poftă și noi și noi modalități de a le satisface! Și așa a ajuns omul să trăiască ficțiuni care îi provoacă plăceri mai mari, și oricând la dispoziție, decât realitatea obiectivă, ca loc de creație și întâlnire cu Creatorul și iubirea Lui! Imaginația a devenit astfel câmpul în care Domnul a semănat sămânța cea bună și vrăjmașul a aruncat neghina lui!

Postul și privegherea, atenția și trezvia sunt armele prin care putem să ne eliberăm din această robie! Și lipirea de Domnul, atât prin deasa lui chemare pe Nume, cât și prin căutarea prezenței Lui în Sfintele Slujbe și Taine, în Cuvântul Evangheliei și în icoane!

Curaj, copil drag!

Te îmbrățișez în Domnul,
M. Siluana

Sărut mâna, Maică!

Am o întrebare pentru Sfinția Voastră. Vreau să intru în mănăstire. Luna aceasta am mai fost, am stat în vacanța de vară, îmi place foarte mult și aș vrea să urmez această cale, dar am probleme de sănătate și mă întreb dacă am să fac față ascultărilor? La această mănăstire e foarte multă treabă, mai ales la munca câmpului. Oricum, nu vreau să dau deloc înapoi, cum spune

Scumpă maică Siluana,

Eu tot nu înțeleg cum se intră în comuniune cu Sfinții. Îl am în suflet pe Sfântul Nicolae, mă bucur să vorbesc cu el, pe Cuvioasa Parascheva, pe Sfânta Filofteia, pe cei pe care i-am întâlnit în viața mea prin sfintele lor moaște. Dar eu nu știu mai departe! Dumneavoastră îi îndemnați pe oameni să vorbească cu Sfântul Siluan, dar cine știe calea? Când puteți, m-aș bucura să mă lămuriiți un pic.

*Bucurie!
Iosif*

Dragul meu Iosif,

Comuniunea cu sfinții se face și se trăiește în Duhul Sfânt. Noi, fiind încă începători pe Cale, nu prea știm nici când și cum lucrează Duhul Sfânt și nici când și cum Îl alungăm. El vine când ne rugăm, când Îl chemăm și Se sălășluiește în duhul nostru. Dar noi nici la aceasta nu prea avem acces din cauza norilor groși din văzduhul psihismului, încă plin de amintiri, temeri, sentimente, resentimente, griji și dorințe nu tocmai duhovnicești. Dar ei, Sfinții, sunt mereu în Duhul Sfânt și ei ne aud pe noi, ne văd, ne înțeleg și ne iubesc și ne ajută cu rugăciunile lor! Când noi vorbim cu un Sfânt, el va lucra în mod sigur și ne va răspunde. Noi vom auzi și simți răspunsul și urmările lui numai în măsura în care ne despățimim prin pocăință și lucrarea poruncilor. În primul rând, pe cele referitoare la iertare și nejudicarea aproapelui. Astfel, simțurile și simțirile noastre psiho-somatice se vor hrăni din cele duhovnicești și vor deveni transparente și martore ale bucuriei duhului!

Calea către comuniunea cu sfinții ne e ghidată de participarea noastră la slujbele prin care îi sărbătorim în Biserică, de rugăciunea către ei, de rostirea numelor lor și de cunoașterea vieții și învățaturii lor.

Așadar, când citim cuvintele Sfântului Siluan, intrăm în comuniune cu el în Duhul Sfânt și, cum el știe Calea, îl lăsam să ne conducă și pe noi! Astfel, încet, încet vom simți aceasta din ce în ce mai limpede!

Curaj!

Cu drag mult și respect,
M. Siluana

Mi-am promis că nu o să vă mai scriu, fiindcă bănuiesc, intuiesc că sunteți copleșită de mesaje, dar nu mă rabdă inima să nu vă scriu. Iertați-mă!

Dumnezeu mi-a fost mereu aproape cu iubirea Lui cea mare și mila și grija... nu am cuvinte să spun.

Cum Îi pot mulțumi pentru prezența Lui mereu alături de mine, deși eu, ființă mică și neputincioasă, am trăit cu patimi, păcate și mândrii inutile?

Cum pot pune început nou omului cel nou care, undeva înăuntru, prin mila lui Dumnezeu, se zbate să iasă la lumină? Dar eu nu știu cum.

Vă mulțumesc din suflet pentru tot ce faceți, de multe ori citesc răspunsurile date celorlalți și simt că sunt și pentru mine și câteodată plâng!

Sănătate și numai bine!

*Mulțumesc!
Carmen*

Draga mea Carmen,

Începutul nou este acceptarea omului vechi așa cum este. Privirea lui cu realismul duhovnicesc despre care vorbește părintele Rafail!